

REINETTE
EPOS
DER
KRUIDEN

Op bermen pronkten fier de Witte Dovenetels,
530 het paarse Distelras voorzien van scherpe stekels,
 het goud der Paardebloemen, en 't blauw van Ereprijs
 en van de Zilver schoon het zijdeachtig grijs.
 Maar tussen Hoenderbeet en Hondsdraf, wat verscholen,
 't Vergeetmijnietje keek met kleine, blauwe ogen
535 naar al het druk gedoe der kruiden op de bermen
 en 't hoorde slechts gelach in plaats van 't luide kermen
 toen 't wrede monster nog door bos en velden liep.
 "Hoe rap men 't leed vergat en wie zijn leven liet,
 dacht 't blauw Vergeetmijnietje. Vreugde en verdriet
540 en vriend-en vijandschap ... is dat niet 't levenslied!"

Paardenbloem

Taraxacum officinale

2

Prachtig ligt als een tapijt
aan hun stengelvoet gespreid,
aan rozettevorm gelijk,
rijk getand hun groenigheid.
Dan verschijnt er uit het midden
eerst een knop, halfgroen halfgeel,
bergplaats van veel gouden linten.
Lang en smal een holle steel
opwaarts duwt de bloem in bot
en versiert al ras zijn top
met een gouden bloemenknop.

Priemt de zon de morgen open,
allerwegen zich vertonen,
als bij toverslag ontloken,
ronde, gouden bloemenogen.
Daalt de zonne, moe van 't blaken
en verdwijnt ze aan de kim,
blij omdat ze mochten pralen,
laden zij hun goud weer in.
Om hun goud mag men ze roemen
en nog meer omdat ze noemen
mollesla of pissebloemen.

Pronken doen ze 't liefst in mei,
alle beesten in de wei
azen op die lekkernij,
rijk als voer en altijd vei.
Dieren met hun dom verstand
eren, zo 't natuur gebiedt,
blad en bloem van deze plant:
lust en leven zij hun biedt.
Ook de mens die dit verstaat
en haar rijkdom niet versmaadt,
met haar weldaad zij belaadt.

Puist of vlek die schoonheid deren
als de bliksem zij verteren,
als ge 't melksap van hun steel
regelmatig daarop smeert.
Doen uw waterwegen pijn,
eet dan gauw hun groen gewas,
blaas en nieren maakt het rein,
levenslust herwint ge ras.
Om dit alles blijf 'k ze roemen
en, hoe schalks ook, verder noemen
mondgemene pissebloemen.

4

Plots verliezen dan die ogen
al hun goud, 't lijkt wel gestolen!
Aan hun lange steel nu komen
ronde, grijze pluizehoofden,
donzig zacht als englenhaar.
En wanneer de zotte wind
blaast of speelt in 't zijig haar,
lossen zij hun greep gezwind
om, zo parachuten drijven,
ergens in de verre weiden
met hun vruchtje neer te strijken.

